

Текстът е писан на срещата в Севиля /13-19.02.2019 г./, по време на Литературната работилница. Учениците имаха задачата да съчинят текст за човек от нашето време, който е пример за доброта и смелост.

Boyán Petrón era un alpinista, zoólogo y ecologista búlgaro que subió a los diez picos más altos del mundo. Él era diabético y tuvo cáncer, contra el que luchó dos veces, pero a pesar de eso nunca renunció a sus objetivos. Él motivaba y ayudaba a personas diabéticas y también a personas que sufrían de varias enfermedades.

Boyán Petrón era una persona sincera y honrada. Lo demostró cuando casi consigue subir a uno de los picos más altos del mundo, pero cuando le quedaban unos 30 metros no pudo más y volvió. A pesar de eso, él dijo la verdad, no mintió diciendo que había subido al pico hasta el final, sino que después de un tiempo lo volvió a intentar y esta vez lo consiguió.

Él también era un firme defensor de la naturaleza, por ellos realizaba actividades de limpieza del medio ambiente.

En mi opinión, Boyán es un símbolo de la valentía y la bondad, porque nunca renunció a luchar por alcanzar sus metas, a pesar de las dificultades. Además, se dedicaba a ayudar y a motivar a las personas en diferentes aspectos.

Río Bravo, 10G

СПОДЕЛЕНА ЕМОЦИЯ

В края на месеца на любовта приключи и пътуването по проекта „Еразъм“ до Севиля. Участниците, все още в плен на изживените емоции там, побързаха да разкажат за преживяванията си.

Започвайки с думите „la imagen vale más que mil palabras“, учениците представиха в театралната сграда на гимназията кратко видео, в което бяха събрани най-емблематичните снимки, отразяващи пътуването. Клипът предизвика бурни емоции не само у пътувалите, спомнящи си момента, криещ се зад всяка снимка, но и сред останалите присъстващи. След края на видеото, заваляха и въпросите – как са се чувствали учениците там, имали ли са затруднения с езика, как им са се сторил градът, храната? Всеки от пътувалите отговори поне на един въпрос, като често в отговора вземаха участие двама или трима, всеки представящ своята гледна точка.

Учениците разказаха за испанското училище и споделиха кои неща биха искали да ги има или да се случват и в нашата гимназия, като например учебните часове да започват в осем и петнадесет.

Постави се акцент и на атмосферата, която притежава градът, и най-вече на хилядите портокалови дръвчета, красящи всеки севилски ъгъл и чиито плодове за жалост са прекалено горчиви, за да се ядат.

Учениците разказаха още и за дейностите по проекта, успели да сблизят не само българчетата с испанците, но и с португалците. Не пропуснаха и да покажат видео на изиграната от тях сценка от „Дон Кихот“, с която породиха усмивка на всички лица.

За финал участниците систематизираха преживяванията си ден по ден, като завършиха с обща снимка и благодарност към всички учители, спомогнали тяхното пътешествие да премине безпроблемно и по този невероятен начин.

Ивелина Яначкова, 9Г клас

LAS @VENTURAS DEL SABER POR LA RUTA CERVANTES

Приключенията на зн@нието по пътя на Сервантес

ГРАД НА МЕЧТИТЕ

Въпреки четиричасовото пътуване и тричасовия престой на летището в Мадрид не мога да убедя себе си, че съм в Испания. Едва третото ми пътуване в чужбина, а не усещам никакво вълнение. Дори еуфорията на посрещаните ни испанци не успява да ме докосне. В момента обаче, в който излизаме от подземния паркинг на севилското летище, това безразличие постепенно бива заменено от някакво друго чувство...

Испания. Севиля.

Атмосферата не е твърде чужда на тази, с която съм свикнала, но разликата е осезаема. Първо ми правят впечатление дърветата: палмите, извисили дългите си стебла от двете страни на пътя; портокаловите дръвчета, отрупани с плодове, които дават цвят на града, украсяват го.

Неусетно стигаме в апартамента, но аз искам да видя още от Севиля, въпреки че скоро ще се стъмни. Придвижваме се до центъра с автобус, клатещ се по кривите тесни улички, които съчетават съвършенството на преди с недодяланото сега. Севиля стоварва върху мен цялата си прелест, щом излизам от превозното средство. Макар че от двете страни на пешеходната зона се виждат имена на познати вериги магазини, топлината и ведрата обстановка повдигат настроението ми така, както в София трудно би могло да стане от една обикновена разходка.

Криволичещите улици ни извеждат до внушителна сграда. Севилската катедрала е доказателство за това на какво е способен човек, за да покаже обичта си към Бога. Височината на храма е внушителна, а гигантските готически порти са изработени детайлно.

След като се запознаваме с четирите фасади на катедралата, поемаме към Plaza de España. Краката ме болят и трябва да подтичвам, за да настигна

Пред джамията в Кордоба

своите спътнички, но градът сякаш ми дава сили. Нощният хладен въздух дефинира думата „свежест“ и аз изпълвам дробовите си с неопикуема наслада, особено след сякаш безкрайното размотаване по претъпканите летища.

Стигаме до спокойния площад. Сградата е осветена от синкави светлини, а срещу нея има фонтан, светещ в различни цветове, чиято яркост изглежда сякаш не на мястото си. Архитектурата е впечатляваща и ме примамва да се приближа и да огледам всяко кътче от просторната сграда. Това и правя. Хора притичват около нас, а в подножието на фасадата са се събрали групички, които тренират или просто слушат музика и charlan. Спокойствието на испанците е заразно - никой не бърза, никой не се тревожи, никой не се придържа към определен план.

Време е да се прибираме. На следващия ден ни чакат нови прекеждия. Но аз не искам да се връщам. Искам да опозная Севиля за една нощ. Защо е толкова лесно да се влюбиш в този град?

На площад Испания, Севиля

В двора на Гимназия „Мигел де Сервантес“, Севиля

EL QUIJOTE DE SEVILLA

Preséntate, ¿Quién es Juan?

Bueno, soy Juan Reyes Reyes. De parte de mis amigos recibí el mote de Remo.

¿De dónde proviene este apodo?

Todo comienza en 2016, cuando yo descubrí un deporte que se llamaba *Soft Combat*. Ocurrió lo siguiente... Mi

padre dijo: "Voy a hacer armas de *Soft Combat*". Le pregunté: "Papa, ¿puedes hacerme tú un hacha?". Él me contestó: "Vale, pero yo solo sé hacer espadas". A la semana siguiente mi padre me trajo lo que debería ser un hacha. Fui a luchar y dije: "Este es mi arma para entrenar – un hacha". Y me dijeron: "Esto no es un hacha. Esto es un remo". Y luego ya conseguí otros sobrenombres como *El Vendedor de dados de seis caras a cinco euros*, *El Horóscopo* o *El Tío de la Bola de cristal*.

¿Puedes contarnos algo sobre el deporte que practicas?

Se llama *Soft Combat*. Las armas están hechas de PVC. El deporte consiste en recreaciones de batallas medievales. Hay varios tipos de juegos.

Con todo lo que haces, tú te pareces un poco a Don Quijote, ¿no crees?

Pues, sí. Digamos que en la infancia no era muy liberal. Yo estaba cerrado en casa, jugando con los Legos y tenía una gran imaginación. Cuando decidí hacer *Soft Combat*, dije: "Voy a demostrar mi verdadera personalidad", lo cual era divertido, gracioso, algo pesado, un poco loco y decidí llegar una meta: ser el mejor guerrero de Sevilla.

Y tu familia es muy interesante y artística. ¿A qué se dedican tus padres y abuelos?

Mi padre es técnico de sonido y mi madre es actriz en un teatro. De parte de mi madre mi abuelo es escultor y mi abuela es pintora.

¿Cuál es tu vocación?

Tengo dos cosas planeadas. La primera es ser actor. La segunda – ser doblador. Y si no funciona ninguno de los dos trabajos, que haré una taberna. La llamaré La Taberna de Remo.

He notado que nunca quitas tus gafas. ¿Qué escondes detrás de ellas?

¡Oh! Pues, estas gafas digamos que me simbolizan en todos los aspectos. Estas gafas las llevo desde que me fui de La Rioja. Ellas han sido víctimas de varios golpes con espada, de miradas, también de espionajes. Con estas gafas me han comparado con un

montón de personas, por ejemplo, John Lennon, Camarón, incluso uno de los cantantes de Bee Gees.

Y, al final, cuéntanos de tu bola de cristal.

¡La bola de cristal! Todo comenzó también en las fiestas de Córteñana. En esta época era un poco ocultista. Me empezó a gustar la magia negra y dije: "Voy a comprarme la bola".

¿Y qué haces con ella?

Todos los sábados me traigo la bola de cristal, me pongo las gafas y cojo un abrigo, me encuentro con los amigos del *Soft Combat* y digo: "Veo el futuro en tus ojos. Con la bola de cristal todo será realidad. Tu mano debes acercar y el futuro deberás adivinar." Siempre me lo paso genial.

Y ¿algo que quieres decir a los búlgaros que van a leer esta entrevista?

Dos cosas. Primero, sobre octubre probablemente vaya y espero que tengáis muchas ganas de verme. Yo tengo montón de ganas de ir a Bulgaria. Y segundo, si queréis tener el trabajo de vuestros sueños, yo sugiero que estudiéis mucho, da igual las dificultades. Ah, y vendo un dado muy valioso – 5 euros.

Río Bravo u Jasmina Atanasova, 10G

ENTREVISTA CON ROSA LLAMAZARES, DIRECTORA DE IES "MIGUEL DE CERVANTES", SEVILLA

Durante el intercambio en Sevilla (13-19 FEB 2019) tuvimos la oportunidad de entrevistar a Rosa Llamazares, directora del IES "Miguel de Cervantes".

¿Por qué razón ha querido usted que sus alumnos participen en este proyecto?

Porque la mayoría de los Erasmus son en lengua inglesa, y, me parece muy importante para nuestros chicos que vean la importancia de su lengua materna, y que conozcan de otra manera la figura del mejor literato de nuestra historia.

¿Había dificultades en la organización?

Siempre hay dificultades. Todas superables con ganas. Nuestro centro participa en varios Erasmus y nuestro objetivo es que participen la mayor parte de nuestro alumnado en alguno. Lógicamente cuadrar las fechas supone que no se realicen todos a la vez puesto que sería inviable, y, que participen chicos y chicas distintos.

Yo creo firmemente en la bondad del ser humano y por tanto, a pesar de las dificultades, sé a ciencia

cierta que todo saldrá bien.

¿Cree usted que es una buena idea que los alumnos convivan con familias extranjeras? ¿Cuáles son las ventajas?

Lo más importante de estos proyectos es precisamente la convivencia con las familias. Compartir vivencias totalmente distintas, conocer otras maneras de entender la vida, captar culturas diferentes, establecer conexiones entre ellas, hacen que la mente se abra, eso permite un desarrollo humano que de otra manera sería complicado.

¿Según usted, cómo va a influir este proyecto a los participantes y por qué?

La influencia en el aprendizaje de nuestro alumnado tendrá dos vertientes. Una, desarrollar sus capacidades digitales, su creatividad, aprender a aprender, y, la otra, inculcar unos valores que para nosotros son fundamentales como personas.

Ha sido un verdadero placer teneros en nuestra ciudad y compartir con vosotros nuestra realidad.

Un abrazo. *Rosa.*

"Ha sido formidable compartir con vosotros nuestra realidad. Mis chicos están contentísimos y deseando volver a encontraros."

"Tenemos la profesión más maravillosa del mundo."

Rosa Llamazares junto con Kaloyana y Verónica del 10ºG, Sevilla - 18 FEB 2019